

PŘIJETÍ TEMNÉ STRANY

Programovací partner: GK 27
Rodina iluze (GK 28, 32)Fyziologie: ledviny
Aminokyselina: kyselina aspargová

STÍN 28 BEZCÍLNOST

EGREGOR STRACHU

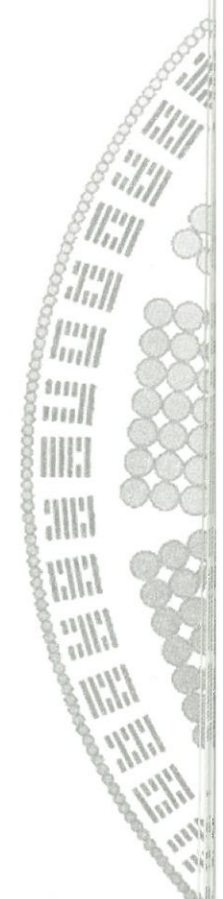
Otázka cíle, smyslu nebo účelu je ústředním tématem celého díla o genových klíčích. Když naplníme opravdový smysl svého bytí, dáváme svým specifickým darům sílu, aby se projevíly navenek. Avšak v tomto světě se setkáme se silami, jež doslova prověřují naši schopnost vůbec tento smysl najít, natož jej naplnit. Tím, co rozhoduje, zda v této prověrce obstojíme, je stín 28 Bezcílnost, protože se může postarat o to, že své životní poslání buď nikdy neobjevíme, anebo je zcela nenaplníme. Tento stín nás zraňuje v té nejhlubší vrstvě lidských strachů – ve strachu ze smrti. Všechny strachy můžeme zredukovat na tento jediný – strach z vyhasnutí – prazákladní zdroj lidských obav. Lidé dělají všechno možné, aby se mu vyhnuli. Obvykle reagujeme prostřednictvím dvou hlavních vzorců chování, které ze stínu 28 vyplývají. Buď smrt úplně popíráme do té doby, než nás nakonec stejně dostihne, nebo dovolujeme strachu ze smrti, aby nás užíral, a žijeme tak vůči němu v ustavičném odporu.

Na základě tohoto genového klíče se zrodily různé nevědomé symboly temné stránky lidské povahy. Proto obsahuje tento genový klíč jedno z nejtemnějších kódování v celé genetické matici. Všechny démonické archetypy, se kterými se setkáváme po celém světě, nabyly své podoby jako personifikace našeho nevědomého strachu ze smrti, jenž dřímá v každé lidské bytosti. Slovo *nejtemnější* nemusíme nutně chápat negativně. Stín 28 nás lidi zkrátka jen programuje na uměle vytvořenou realitu ovládanou silami dobra a zla. Stín 28 je významným aspektem naší genetické výbavy, která umožnila úspěšné přežití lidského druhu. Tento stín spolu se svým strachem ze smrti bystřil po celá tisíciletí naše instinkty a vyvedl nás z nejtemnějších epoch prehistorie až do současné doby, která zajišťuje přežití jednotlivců lépe než kdykoli předtím.

Existence smrti nás zavádí přímo k otázce životního smyslu každého z nás. Prvořadým záměrem z hlediska fyzického těla je co nejdéle si udržet své zdraví, ale neseme si v sobě i další základní cíl individuálního života – tím je osobní evoluce. Pro jednotlivce znamená evoluce tvůrčí jedinečnost. Všichni jsme se narodili se svým specifickým tvořivým potenciálem, který nenajdeme u nikoho jiného. Pokud má člověk svou tvořivost vyjádřit ve světě, musí se setkat se svou temnou stránkou. Jinými slovy se v určitém okamžiku musí postavit svému nejhlubšímu strachu, strachu ze smrti.

Skutečnost, že umřeme, poskytuje lidskému životu určité ohraničení – tím nás vystavuje tlaku, abychom objevili své životní poslání a vzali na sebe riziko jeho naplnění. Množství živosti, které v sobě cítíme, je přímo úměrné naší ochotě postavit se strachům, které ohrožují naše sny. Ve skutečnosti strach nemůže naše sny ohrozit, jen naše mysl to tak vnímá. Jsme-li ovlivňováni svou myslí, což je případ většiny lidí, potom se nám nedaří uvidět skutečnou povahu našeho strachu, neboť se před ním stále snažíme utéci. Jak dosvědčují všechny slavné mýty, aby se hrdina znovuzrodil do světla, musí nejdříve sestoupit do podsvětí. Se svými podvědomými strachy se tak musíme setkat ve vnějším světě.

Nejčastějším způsobem, jak se vyhnout svému strachu ze smrti, je osvojit si nějakou pevně danou mentální filozofii a poté žít v rámci tohoto uměle vymezeného prostoru, jen abychom nemuseli žít se svým strachem. Těmito doktrínami jsou naše náboženská přesvědčení, věda a nejrůznější filozofické a jiné systémy – v podstatě cokoli, co se pro nás stane dogmatem a utlumí náš strach. Lidská mysl nemá ráda

překvapení! Žít v trvalém přijetí smrti znamená žít v neustálém ohrožení nečekanými událostmi. Lidská mysl by nás nejradyji udržela v domněnku, že smysl našeho života se nenachází tady a teď, ale v budoucnu, takže pak odkládáme vlastní život a se svými strachy se tváří v tvář setkání až na jeho konci. Abychom našli cíl svého života, musíme se podívat do hlubiny svých strachů již nyní, protože náš cíl ve skutečnosti spočívá právě *uvnitř* našeho strachu. Z tohoto důvodu významné mystické tradice praví, že musíme nejdříve zemřít, abychom mohli žít.

Bezcílnost je téma vskutku současné a jeho aktuálnost vzrostla s tím, jak se lidé naučili ovládat hmotný svět. Touha přežít poskytuje našemu životu výrazný cíl. V západní společnosti se už o své přežití nemusíme bát, neboť na kolektivní úrovni jsme si vytvořili společnost, která poskytuje každému z nás záchrannou síť. Téměř nikomu v bohatých vyspělých zemích nehrozí smrt hladem. Proto se náš strach proměnil ve strach z bezcílnosti. Nyní se lidé nebojí smrti, namísto toho se mnohem více bojí žít. Jenže strach, že nenajdeme smysl svého života, je i tak převlečený strach ze smrti. Většina lidí se nechce ani zamýšlet, zda naplňují či nenaplňují pravý účel svého bytí, protože by to znamenalo podívat se přímo do jádra svých nejhlubších strachů. Většina lidí učiní kompromis a připojí se ke kolektivnímu přesvědčení, že jsou uvězněni v systému – penězi, povinnostmi a daněmi. Proto je zajímavé se zamyslet nad stínem 27 Sobectvím, programovacím partnerem stínu 28. Lidé se bojí projevit se sobecky a následovat své sny, přestože by tyto sny (jsou-li ryzí) poskytl planetě daleko větší službu než cokoli jiného, co lidé nyní dělají.

Stín Bezcílnost je naladěný na akustické pole a silně spojen s frekvencí a zvukem. V tomto stínu můžeme každý strach vnímat jako vibraci. Mnoho kultur tyto vibrace personifikovalo jako demony či entity, které existují nezávisle na svém hostiteli. Tento zajímavý fenomén položil základy mnoha nauk, které se věnují temné nevědomé stránce lidské povahy, od šamanismu až po psychoanalýzu. Šaman se spojuje se světem vibrací, v němž identifikuje vzorce strachu jako entity, které v našem vnitřním bytí musíme buď rozpustit, nebo je přeměnit. To je podstatou šamanského léčení. Naproti tomu psychoanalýza zkoumá mentální a emocionální svět a pojmenovává tytéž vzorce strachů jako *neurózy*. I ostatní systémy nauk užívají pro tyto frekvence strachu svá označení. Zkušený terapeut či šaman si je vědom rovněž toho, že nemůže druhé osobě její strachy odebrat. Může druhému pomoci jedině tyto strachy rozpoznat, aby je dokázal sám přijmout. Teprve až člověk nahlédne do tváře všech svých hlubokých strachů, stává se celistvým. Proto se říká, že jediný způsob, jak zabít démona, a vtáhnout ho do svého vnitřního světla.

Všichni naši vnitřní démoni pocházejí z jediného zdroje – z *egregoru* čili souboru všech našich strachů sloučených do jednoho. To je náš arcidémon, antikrist či naše temné alter-ego (*doppelgänger*). Stín 28 představuje v naší psychice úplně vše, s čím se nechceme smířit, a to až po náš základní strach z neexistence. Jen pokud si připustíme každý z těchto temných aspektů našeho vnitřního bytí, můžeme začít skládat dohromady skutečný smysl našeho života a manifestovat jej. To je kouzlo a pravý účel stínu 28.

REPRESIVNÍ PODOBA STÍNU 28 – PRÁZDNOTA

Když potlačujeme temné stránky své přirozenosti, náš život nám připadá prázdny a chybí mu šťáva. Odvrátit se od svých strachů znamená žít fádny život bez hlubšího pocitu jakéhokoli smyslu. Takový život může být úchvatný a úspěšný, nebo taky nudný a obyčejný, ale chybí mu pevné ukotvení. Tito lidé se často velmi snaží, aby vypadali šťastně a pohodově, dokonce i sami před sebou, ale před tím, kdo zná své vlastní stíny, nic skrýt nedokážou. Čím hlouběji se noříme do jádra svých strachů, tím lépe dokážeme vycítit, nakolik jsou ostatní autentičtí. Ti, kdo se nepostaví svým démonům, žijí život jen napůl a nejsou si vědomi, jak je to na nich poznat. Často předstírají, že jsou šťastní nebo moudří, ale postrádají hloubku a větší porozumění těm, kteří se odvážili pohlédnout do temných zrcadel své duše.

REAKTIVNÍ PODOBA STÍNU 28 – HAZARDOVÁNÍ

Reaktivní povaha stínu 28 riskuje. Tito lidé reagují na pocíťovaný strach tím, že jej proměňují na aktivitu. To ústí ve spěch, zbrklé a neuvážlivé jednání, které dočasně strach zamaskuje. Takoví lidé se brzy stávají závislí na svém riskujícím chování a žijí své životy v druhém extrému – v tak rychlém a nepředvídatelném tempu, že se neumí zastavit a prozkoumat strach, který je žene vpřed. Zkoušejí úplně vše, co by jim mohlo dát pocit smysluplnosti, ale neumí se zastavit. Tím nejhroživějším místem je pro ně vlastní vnitřní ticho a klid.

DAR 28 TOTÁLNOST

ŽIVOT JE JEVIŠTĚ

Totálnost je úžasný dar, který náleží každému, kdo opravdu ví, jak důvěřovat životu. Totálnost znamená žít se svými strachy – smířený s nepředvídatelností života a otevřený neustálé změně, s plným nasazením. Totálnost je střed mezi dvěma extrémy stínu 28 – jedním, který se nemůže změnit, a druhým, který není schopen plně se odevzdat. Dar Totálnosti znamená naprosté přijetí své lidské přirozenosti a naprosté přijetí svého života – se všemi radostmi i strastmi. Být totální ve smyslu tohoto daru znamená rovněž, že nedovolujeme své mysli, aby diktovala náš život. Takový život je žitý pro tuto chvíli, s plným vědomím, že smysl či cíl života se nenachází v daleké budoucnosti, ale nalézt jej můžeme jedině v přítomném okamžiku.

Dar totality nás vede cestou našeho osobního mýtu. Kráčíme po ní pevným krokem, aniž bychom uhýbali úkolům, které život přináší, sbíráme pestré střípky své duše a skládáme je dohromady, dokud nedosáhneme toho, co Jung nazval stavem individuace. Šamani mohou tentýž proces nazývat znovunabytí nebo úplně vtělení duše. Stav totálnosti nás nutí podstupovat stále nová rizika – není to však nesmyslné riskování stínu 28. Riziko spočívá v tom, že stavíme něco, co nemůžeme doopravdy vidět, dokud to není hotové. Oním velkým stavebním dílem je samozřejmě cesta našeho pravého osudu. Je to cesta hluboké důvěry, s níž se jednotlivec vydává na svou pouť a odevzdává celé své bytí mystériu života a jeho skrytým rytům. Být totální znamená být ve všech ohledech živý – s nastraženými ušima vnímat živost každého přicházejícího okamžiku. V rezonanční nádobě každého okamžiku nemůže přežít žádný strach, a tak cítíme, jak se prohlubuje náš klid a přirozeně narůstá ticho.

Pokud se dotkneme života prostřednictvím daru totálnosti, vnímáme život jako hru, kterou hrajeme, nebo jeviště, na kterém vystupujeme jako herci. Život prožíváme jako romanci obsahující komedii i tragédii. Každé další setkání s našimi vnitřními demony nám přináší nová vzrušení. Naši démoni, jak jsme si již řekli, jsou ve skutečnosti andělé v přestrojení. Každá situace v našem životě je zinscenována jako určitá forma iniciace, která nám umožňuje buď nadále existovat stejným způsobem, nebo se vyvíjet. Na individuální úrovni nám dává tento dar hluboký pocit svobody, i když se vnější síly tváří jako překážky, problémy nebo pasti. Na vnitřních rovinách se Totálnost odevzdá každé situaci a nechá hru, aby se odehrávala s absolutním nasazením, ale bez jakýchkoli očekávání. Když žijeme tímto intuitivním způsobem, život nám ukazuje, že ve všem, co nám přináší, se ukrývá zásadní smysl. Stačí, abychom se jen zařadili do dějové linie dramatu a nechali příběh, aby se před námi odvíjel. Lidé rezonující s darem 28 mají úžasný talent poradit si snadno s jakoukoli nepřízní osudu. Čím opravdověji přijímají každý pocit strachu, který přichází, tím se stávají lehčími a tím více lásky k životu cítí.

Když začínáme procíťovat smysl svého života jako vlnu, která nás nadnáší, ucítíme, že nás stále více ovlivňuje partnerský program tohoto genového klíče – dar 27 Altruismus. Jak naše vlastní problémy začínají ustupovat do pozadí, začíná se naše životní energie zaměřovat na ostatní. Jednou z velkých záhad lidské existence je skutečnost, že pocit ryzí smysluplnosti života vychází jedině z tohoto náhlého popudu sloužit něčemu většímu, než jsme my sami. Mluvíme zde o lidech, jejichž činy a skutky je činí nesmrtelnými, protože jejich život hoří jasným plamenem hluboce pocíťovaného smyslu. Při překonání strachu ze smrti si začneme uvědomovat, že jednou z mála věcí v životě, která trvá navěky, je lidský duch. Toto uvědomění věčné podstaty lidského ducha dláždí cestu k vrcholnému rozkvětu lidského vědomí – k siddhi Nesmrtelnosti.

GK 28 a GK 32 vytvářejí binární genetickou skupinu kodonů zvanou *Rodina iluze*. Tyto dva genové klíče sdílejí společně téma strachu spojeného se smrtí. Stín 28 se obává smrti jako takové, kdežto stín 32 probouzí strach z umírání bez pocitu naplnění. Rodina iluze způsobuje, že člověk odkládá svůj život a hledá pocit smysluplnosti někde v budoucnu. Mysl se tak víc zaměřuje na budoucí naplnění, namísto aby se opírala o přítomnost. Frekvence daru v rámci tohoto kodonu nicméně rozbíjí tuto iluzi díky prostému pochopení: skutečný smysl nemá nic společného s dosažením nějakého cíle, ale nalezneme jej tam, kde se sto procenty svého bytí odevzdáme každému okamžiku. Když náš pocit naplnění pochází prostě jen ze vzrušujícího faktu, že jsme naživu a hrajeme roli, kterou nám život zrovna přináší, teprve pak jsme totální. Ať ve hře života hrajeme jakoukoli roli – milence, darebáka, mistra, žáka nebo hledače – pokud jsme do ní naplno ponořeni, dochází k záhadnému jevu: za touto rolí se vynoří odpoutání od ní. A toto odpoutání je odměnou za naši odvahu být totální.

SIDDHI 28 NESMRTELNOST

PRAVÁ TVÁŘ ZVÍŘETE

Od počátku věků si člověk lámal hlavu nad tím, zda je možné stát se nesmrtelným. Alchymisté dlouho hledali drahocenný elixír života – duchovní esenci, která po požití člověku navrátí věčné mládí. Moderní medicína zase prodloužila dobu lidského života a bude v tom zřejmě i nadále pokračovat. S příslibem nových genetických výzkumů už mnoho vědců mluví o možnosti prodlužovat lidský život donekonečna. O nesmrtelnosti lze rovněž uvažovat z hlediska duše. Snem všech významných náboženství je samozřejmě to, že naše duše přežije smrt a bude žít nadále v rovině věčnosti či království nebeském. Strach zakořeněný v nízkých frekvencích genového klíče 28 dává vzniknout i odvrácené straně této duality, představě o pekle a věčném zatracení v podsvětí.

Siddhi 28 má však pramálo společného s takovými věcmi, jež jsou především projekcemi nízkých frekvencí tohoto genového klíče a jeho stínu. Avšak lidská genetická matrice opravdu obsahuje zárodek fyzické nesmrtelnosti, i když naše současná biofyzická tělesná schránka není náležitě nakonfigurována na takovou transformaci. Bylo by snad i možné upravit naši genetiku tak, aby se tělo stalo nesmrtelným, důsledky by však byly neblahé. Vytvoření nového těla motivovaného strachem pocházejícím ze stínu 28 by znamenalo, že by přirozený vývoj individuálního vědomí nestačil na to, aby byl s takovým tělem v souladu. Taková bytost by byla bizarní hříčkou genetiky, a i kdyby tělo nikdy nezemřelo, vědomí v něm by se nedokázalo s touto myšlenkou vypořádat, protože by bylo stále zakořeněné ve strachu ze smrti. Skutečnost, že tělo po genetické stránce může žít dál, nevylučuje další možné příčiny smrti. Strach ze smrti by nezmizel, ba je více než pravděpodobné, že tato okolnost by jej nafoukla do obldných rozměrů. Bez splnění základního předpokladu, totiž přijetí naší temné stránky, by taková situace nejspíše skončila katastrofou.

Když se lidská mysl snaží uchopit představu nesmrtelnosti, činí tak v rámci vlastních omezení. Mysl si dokáže něco představit jen v pojmu času, takže pohlíží na nesmrtelnost jednoduše jako na čas, který trvá donekonečna. Z tohoto důvodu není naše mysl schopna význam nesmrtelnosti zcela pojmut. Skutečná nesmrtelnost totiž čas úplně zastaví. To je jediný způsob, jak uniknout smrti – žít natolik totálně v přítomném okamžiku, že zde smrt nemůže neexistovat. Proto musí dar Totálnosti nevyhnutelně vyústit do takového stavu. Zatímco Totálnost znamená žít život naplno, Nesmrtelnost znamená zemřít do nikdy nekončícího okamžiku. Aby člověk mohl takového stavu nabýt, musí nejdříve zemřít jeho identita a pocit oddělenosti. Namísto nich zůstane jen život sám. Jakmile již nejsme lokalizovaným centrem vědomí, smrt neexistuje, protože není, kdo by zemřel. Zůstává pouze vědomí, které se donekonečna přesouvá z jedné formy do další.

V křesťanské mytologii je ztělesnění strachu vyjádřeno postavou antikrista, Lucifera – zosobněného zla. V tomto mýtu se ukrývají určitá zvláštní tajemství. Ve skutečnosti je z mytického pohledu osudem Lucifera splynout s Bohem. Lucifer byl původně tím nejoblíbenějším a nejsilnějším z božích andělů. Podle mytologie jsou vždy ti nejsilnější vybráni k vyhnání z ráje, aby zapomněli na svůj pravý původ. To je vyšší mytický význam ukrývající se ve zradě. Tento úžasný *antropomorfismus*^{**} obsahuje důležité vodítko k pochopení významu zla a temnoty. Zlo je zkrátka vše, s čím jsme se nesmířili a co jsme ještě na životě nepřijali. Jedinou chybnou interpretací legend je bitva mezi dobrem a zlem, v níž dobro vyhrává. Starověké symboly a obrazy zabití draků jsou projekcí stínu 28. Archanděl Michael, který zastupuje dobro, nakonec Lucifera ve skutečnosti nezabije, ale místo toho jej musí přijmout do své náruče. Jedině tak může naplnit mýtus – transmutací Luciferovy pravé podstaty do síly ještě vyšší, než je sám Michael, a tak odhalit v Luciferovi samotného Boha. Takto bychom měli ve skutečnosti číst křesťanské mýty! I mnoho dalších starověkých mýtů ostatních civilizací popisuje úplně stejnou dynamiku tohoto příběhu.

Siddhi Nesmrtelnost po jednotlivci vyžaduje, aby se odevzdal svým nejhlubším strachům a v umírání se tak zrodil jako průzračné vědomí. Takoví lidé uskutečňují své pravé poslání, kterým je život sám – žijí v nesmrtelné pravdě své přirozenosti, která je mimo čas a formu. Když lidská bytost dosáhne takového stavu prostřednictvím siddhi 28, ujímá se mimořádného úkolu. Tito lidé mají specifické nadání: kamkoli jdou, zviditelňují strachy druhých. Jejich genetická výbava zkrátka projevuje právě tento aspekt probuzení. Proto se říká, že mají dar zahánět demony, neboť přesně tak působí jejich aura. Svou milostí osvětluje

siddhi 28 nepřijatou temnotu v charakteru druhých lidí a pohlcuje ji do svého nesmrtelného stavu vědomí. Jelikož všechna siddhi jsou v podstatě jedním a tímtež samým stavem, toto je společné jim všem, ale siddhi 28 nese ve svém osudu specifickou mytologickou sílu.

Na závěr ještě pár slov o roli siddhi 28 v naší budoucnosti. Jak jsme již uvedli, toto siddhi obsahuje zárodek manifestace nesmrtelnosti ve hmotě. Až započne rozkvět všech siddhi a naše kolektivní tělo začne transmutovat do své budoucí podoby, zaktivuje se siddhi 60 a principy, které drží tento svět pohromadě, se rozplynou. V té době se prvky naší budoucí formy začnou spojovat a utvářet jiný druh příbytku pro vyšší vědomí lidstva. V této tělesné schránce se konečně siddhi 28 plně realizuje, a tím dojde ke sloučení zvířecí duše Gaii s duší lidstva, čímž vznikne nesmrtelné tělo. V tom spočívá tajemství všech zašifrovaných zpráv, které se ukrývají v naší mytologii o spojení člověka a zvířete v jednu bytost. Zvířecí říše na naší planetě představují vědomí, které již funguje v poli nesmrtelnosti a jehož sebeobětování naznačuje evoluci dokonce vyšší, než je ta naše. Na fyzické úrovni to znamená, že člověk musí do sebe vstřebet všechnu svou nižší pudovou přirozenost čili zvířecost, aby se mu zjevil její pravý smysl. Teprve pak, poprvé ve své existenci, pochopíme pravou tvář toho, co jsme pokládali za zvířecost.

* Egregor vyjadřuje existenci zvláštních astrálních útvarů, které jsou vytvářeny skupinovými představami, ideami, pocity – např. náboženské kultury, politické ideje, ale i hromadné všeobecné sklony a smýšlení.

** Antropomorfismus je přenesení lidských vlastností na přírodní síly nebo na smyšlené bytosti.